

● **לא יחול שום שיפור גלוי ביחסי ישראל-פרס.** אל תצפה לפתיחת שגרירות פרסית בישראל, או ישראלית בפרס. הנימוק הרשמי: השאה אינו מעוניין בצעדים שימנעו בעד הערבים בעלי הנטיה המערבית, כמו המלך חוסיין, לתמוך בו נגד עבד אל-נאצר. לעומת זאת, יתהדקו יחסי ישראל-פרס בשמחים מעשיים, ללא פירסומת.

● **יקום ועד ציבורי על-מפלגתי גדול למלחמה נגד שינוי שיטת הבחירות.** מטרתו תהיה לשמש כוח נגדי לועדו של יגאל ידין, להכריח את אנשי הציבור והרוח הנייטרליים לקבוע עמדה ברורה לכאן או לכאן.

● **מתערער מעמדו של אלוף אפרים כרמלי, כמנהל כללי של חברת התעופה "אל-על."** אחרי שהסתבר כי בן-ארצי לא הצליח להשתלט על ניהול החברה וכי חוסר נסיון וידע מקצועי בשטח התעופה היו בעוכריו, מעינים עתה באפשרות של החלפתו. שביטת אנשי-הצוות נתנה את הדחיפה האחרונה בכיוון זה. המועמדים האפשריים: שר התחבורה לשעבר משה כרמל, המכהן כיום כיושב-ראש מועצת המנהלים של אל-על; מפקד חיל האוויר לשעבר אלוף דן סולקובסקי, בעל הנתונים המקצועיים והמינהלתיים הבדוקים; והקברניט הראשי של החברה, צבי טוהר.

● **מסע ההשמעות ההרדיות של ראשי המחנה הרתי יגיע**

„אתה הולך לך שוב בלבנות? צעקה בי היסטריה והצלפה בו בלי הכוונה. משה כיסה את פניו במגבת שהחזיק על כתפיו ונסוג אל הטרקלין. אורה רצה אחריו, המשיכה לצעוק ולהצליף בלי רחמים עד שנקרעה החגורה. „עכשיו אין לך כבר במה להכות.“ ניסה משה הבעל להשקט את אשתו. אך המטרה שהשיג במשפט היחיד והשקט היתה הפוכה לכוונתו. לעיניה הנדהמות של אחת השכנות, שזעקה לקול המהומה אל חלון-דירתה הי שקף על דירתם של משה ואורה גוסמן, נכנסה אורה לחור, גינשה אל השטיח, הוציאה מתחתיו מכשיר שנואה מרחוק כי סכין ורצה לעבר בעלה. אורה התקברה אל משה, כשעיניה מורות אימה. הבעל ניסה שוב להשקט אותה. „כבר אין לך במה להכות.“ גימגם שוב. אך אורה כבר היתה מצוידת בנשק חדש: בשתי תנורי פות מהירות הגיפה בסכין המטבת, שהחזיקה קודם מאחורי גבה, דקרה אותו פעמיים מתחת לבית-השחי השמאלי. המכה השלישית היתה מכוונת לבטנו של הבעל, אך משה זינק לאחור, העיף מידיה את הסכין.

שיגר לה חברה. הוא תבע ממנה תשובה למכתבו הקודם, בנימה של ציוני משונה. „למה לא ענית על מכתבי, מה קרה לך?“ רצה התכרי, ושב מושב בשרון, לדעת. מרגלית נפגעה גם הנימה. במכתבו הקודם הציע החבר הצעות שמרגלית רצתה לשקול ולנתח אותן בשקט, ללא חיפזון. ההצעה הי פתאומית הרגיזה אותה ודבר זה עשוי היה להביא את היחסים בינה לבינו לנקודת-משבר. כעבור שבוע התברר סוד הנימה המבוהלת של מכתב הבחור. „חשבת ששנפתרת“, כתב לה. „ולכן רציתי שתחזי סימן-חיים.“ מחשבותיו העגומות על מות חברתו לא היו פרי דמיונו. כיוון היתה הוכחה בשחור על גבי לבן, כי מרגלית שבקה חיים לכל חי. היתה זו מעטפת המכתב האחרון שהוא שלח אליה, לפי כתובתה הרגילה בקריית-יובל, ירושלים. המכתב הוחזר אליו, כשעל גבי המעטפה טבועה בחותמת: „נפטרה“. להוסיף-פת-חוקי, רשם הדורר בכתב ידו: „מתה.“ השבוע פנתה מרגלית הנרגזת אל הגהלת הדואר, לברר כיצד הועברה בדרך הביורוקראטית מן העולם הזה לעולם הבא. תודה לאל שבתחור שלי יש לב חזק“, אמרה ל-ידידי, „אילו המכתב היה מגיע לאמי, היתה מקבלת שבץ-לב על המקום... משרד הדואר צריך להורות לפקידיו שיוהרו מאוד מאוד לפני שהם משתמשים בחותמת הגוראה.“ ככלות הכול, איש לא מינה אותם לעשות את עבודת הקדוש ברוך-הוא.

הגליל

הקרב על אכזיב

מזה כמה חודשים עוקבים חובבי-הטבע בארץ אחרי מאבקאי-תנים — המלחמה שפרצה בין אלי אביבי ואשתו תמר, זוג מחד שי אכזיב, לבין המועצה האזורית סולל-ציון. השבוע ניכנס מאבק זה לשלב חדש. אחרי שהמועצה האזורית החליטה להטיל מסי-עסקים על בני הזוג אביבי ושלחה לו שתי אתראות, השיבו האביבים בקריאת-תגר.

כתבו אלי ותמר, באיגרת למועצה: „ברצוני למסור בעיקבות מיכתביך שלא אוכל לענות לדרישתך לתשלום מיסים והנימוקים: אנחנו מקיימים באכזיב תכלית נעלה בשיחזור הייעבר, ונלחמים להפיכתה לשמורת נוף ועתיקות מיוחדת, שצביגונה יתן לעולם משהו מהראשונים — ולכן אי אפשר שתראו מטרה חומרית במפעל היס טורי זה, שערכו התרבותי מיוחד, ותורידוהו למדרג עסק המחייב תשלום מיסים. נכון יותר שתקבלוהו, כשאר אורחי הארץ ובאיי עולם, כמיפעל בעל ערך קיים לדורות, שי בעיקרו עליו לשאת בהוצאות המרובות של המזיאון ופיתוח המקום, שלא נתמכו מעולם על-ידי שום גורם ציבורי או פרטי.

„איללך יש לברר באופן יסודי את חוקי קיות דרישתכם לתשלום מיסים — שהרי המועצה האזורית לא הכירה מעולם באכזיב זיב כנקודת-חיים, ואינה יכולה להציע על שום מיקרה אחד מימנו או מוסרי שעשה שירות כלשהו לטובת המזיאון, לטובת האכסניה, לטובת חינו או לטובת המבקרים הרבים שפקדו מקום חרב ושומם זה. להי ציא את כל השירותים שעשתה נגד קיומנו. ועכשיו, לאחר שיצרנו במקום זנוח ונשכח זה מקור אור וחיים מיוחד, שכל בני-האדם באים לשאוב ממנו ידיעות, חום, סיפורים והנאות מיוחדות — אתם מסיים את גבולותינו, מאיימים במשפט ובאים לקצור פירות לא לכם, שטובת המקום ומפעלינו זקוקים להם אחר לנשימה — דבר זה לא נוכל לקבל לעולם, גם כאשר נחויב לכך על-ידי בית-דין.

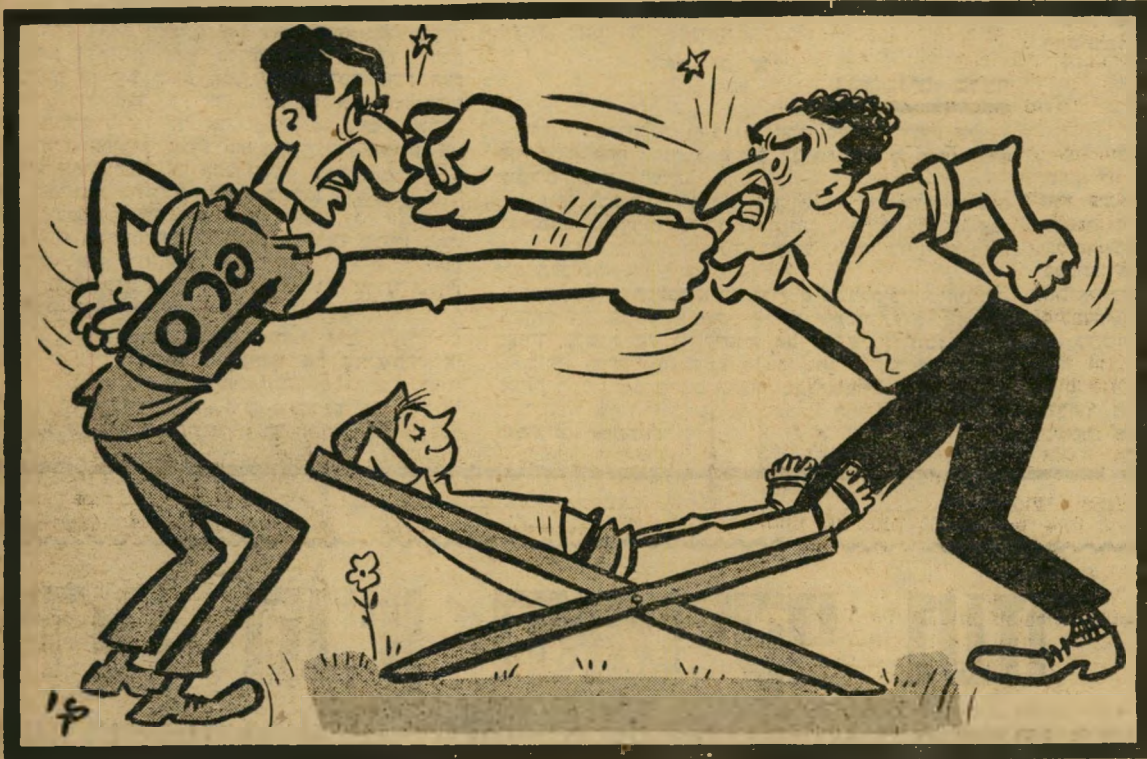
„לעומת זאת ניקבל בשמחה, וברוח טובה, כל עזרה שתוגש לנו בדאגותינו השונות בהבאת מים זורמים, נטיעת עצי נוי, השלמת הציון, הרחבת המזיאון, שיטוף המבנים, ושאר שיפורים שבידי-קורם ההמוניים העומדים חדשים לבקרים בפתחנו דורשים אותם.

„נשמח לקבלת רשיון ללא תשלומי מיסים ולהכרה במפעלינו מרצונכם החפשי, והכנה ולכל התערבות לטובה ביחס לשמור ערכי המזיאון, האכסניה הכפר, החוף והאתרים ההסטוריים סביבם, המהווים שלימות אחת — בזאת תוכיחו את אהדתכם לעצם הדבר.“

פשעים

אלימות בבית

משה גוסמן עמד בחדר האמבטיה והתגלגל. פתאום חש בצליפה מכאיבה על גופו. לידו ניצבה אורה, אשתו. בידיה החזיקה חגורה.

סוף-סוף קצת שקט

● **בקרום לשיא חדש.** יהיה זה עם פירסום חוברת, המתארת את יחסי האינטימיים של אחד המנהיגים החדשים עם אשת-איש. יהיה בזה משום תגובה על הפירסומת העויינת שניתנה לנשואי הרב סולל-דאנו.

● **גם מבקר המדינה יתערב בענייני הרכנות, כתוצאה מן הכסיכסוף סולל-דאנו-נרנסים.** הוא יתבקש לבדוק עניינים כספיים, ומינהלתיים ברבנות, הנובעים משיבוש היחסים בין הרב הראשי נסים לבין המזכיר הראשי של הרבנות.

● **לחץ אמריקאי גובר יאלץ את מפא"י לערוך דיונים פנימיים כשאלת הפליטים הערביים.** לחץ זה, שמצא את ביטויו הפומבי בפירסום דו"ח פולברייט לפני שבועות מספר, גרם לכך שדויד בן-גוריון הביע הסכמה להחזרת 50 אלף פליטים לישראל. יתכן כי מפלגות קואליציה יוניות אחרות ילכו בעקבות מפא"י, יערכו בירור פנימי בשאלה זו, כדי לגבש מדיניות ממשלתית מוסכמת מול הלחץ האמריקאי. אולם, אין לצפות לשום הצעה ממשית לפתרון הבעיה.

● **מפ"ם תדרוש את עריכת משפטו של אהרן כהן בהקדם האפשרי.** אחרי ששופט בית-המשפט המחוזי בניסין זוהר הגיע למסקנה כי אין זה מסמכותו כשופט-חוקר לפסוק על דעת עצמו אם הגנתו של הנאשט סבירה או לא, ומצא כי יש מקום לעריכת משפט, חוששים מקורביו של כהן כי אם תושהה עריכת המשפט עלול הברס להתהלך במשך שנים ארוכות תחת הצל הכבד של אשמה שלא קיבלה שום אישור עד כה.

● **גם בישראל יוקם ועד למען פירוק הנשק בעולם בעקבות יומתו של הסופר הסובייטי איליה אהרנבורג.** לפי כל הסימנים, תעמוד בראש ועד זה אישיות הקרובה יותר למפא"י מאשר למפלגות חשמאל ויתכן כי הועד, שישתתף בו עידיה העולמית למען פירוק הנשק, יסתייג ממטרות אחרות של המדיניות הסובייטית במלחמה הקרה.

לשניה ניצבו השניים נדהמים, על המקום. אורה התאושה ראשונה. כשראתה את קיר לוח הדם שהכתים את בגדיו של בעלה, הי חלה לצרוח: „מושע! רוצח! משה לא האמין למראה עיניו ולמשמע אוניו. הוא התבונן באשתו ובעצמו, ואז צעק לעברה בפחד: „מה את צועקת? זה הדם שלי!“ „רוצח! ירומוזי! אף אחד מעשרות הדירים של הבית החדש שברחוב מודיעין 156, בגבעתיים, לא יצא אל אורה לראות מה קרה. במשך השנה שהווג גוסמן גר במקום, התרגלו השכנים למריבות, צעקות ואיומים בחבלות ובמעשי-רצח, מדי יום ביומו. המילים „רוצח“ ו„פושע“ שצעקה אורה, הדהדו בין קירותיו הדקים של הבניין לפחות אחת לשבוע. כאשר נשאלה אורה בתחנת המשטרה מדוע דקרה את בעלה, טענה כי קינא לה, חשד שהיא בוגדת בו. משה גוסמן, בן ה-26, אמנם קינא לאשתו, אולם לא הפגין את קינאו ברבים כפי שעשתה אורה בת ה-20. שניהם היו קרבנות של נישואי-חסף אומללים ומוטעים.

משה, יליד רומניה, הכיר את אורה שי עלתה אף היא מרומניה, לפני שנתיים. היא גרה עם משפחה ולת-האמצעים בבית שאן, ציטתה ליום גיוסה לצבא, דבר שהמש-פחה לא התלהבה ממנו ביותר. לכן, כאשר הופיע בבית-שאן נהג המיכלית של חברת הדלק סונוג והחל לחזר אחרי הבת, דחפה אותה המשפחה לתוך זרועותיו. הוא היה אדם מבוסס מבחינה כלכלית, והעיקר: הי נשואים יבטלו את איום הגיוס. אחרי תקופה קצרה של חיזור, נישאו השניים. „ראיתי מההתחלה שזה לא ילך.“ סיפר השבוע משה שניצל בנס ממות.